

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. P.**
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR P.
zastoupen JUDr. Petrem Adámkem, advokátem
sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3 - Žižkov

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2019 č. j. CPR-20797-3/ČJ-2019-930310-V240

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2019 č. j. CPR-20797-3/ČJ-2019-930310-V240, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 4. 2019 č. j. KRPA-156153-17/ČJ-2019-000022-SV tak, že část výroku „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce na 1 (jeden) rok,“ se mění a nově zní „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce na 6 (šest) měsíců.“ Ve zbylé části bylo podle ust. § 90

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok.

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, ani doba v délce šesti měsíců neodpovídá zjištěným skutečnostem. Žalovaný podle přesvědčení žalobce neposoudil věc správně a ve všech souvislostech. Žalobce uvedl, že dne 13. 6. 2018 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 11. 2018 č. j. OAM-21180-15/ZM-2018 byla jeho žádost zamítnuta a platnost zaměstnanecké karty nebyla prodloužena. Žalobce podal do daného rozhodnutí odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která ho zamítla, žalobce podal žalobu k Městskému soudu v Praze dne 5. 3. 2019, současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, který byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2019 č. j. 11 A 37/2019-22 zamítnut. Následně se žalobce dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“), kde obdržel informaci, že mu skončila platnost oprávnění k pobytu a že má přijít dne 17. 4. 2019. Když se uvedeného dne dostavil, byl zadržen policejní hlídkou a převezen na pracoviště cizinecké policie na Praze 4, Kaplanova, kde s ním byl zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobce byl srozuměn s tím, že žaloba proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nemá sama o sobě odkladný účinek, a protože byl návrh na jeho přiznání zamítnut, byl nucen vycestovat. Toto chtěl učinit, proto se dostavil na pracoviště OAMP, předpokládal, že tam obdrží výjezdní vízum, bez kterého nemohl vycestovat. Žalobce vyjádřil pochopení, že s ním bylo s ohledem na neoprávněnost jeho pobytu v České republice v době zadržení zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění. Žalobu tedy nepodal ve vztahu k uložení správního vyhoštění, ale nesouhlasil se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců. Žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil přiměřenost zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Poukázal na to, že žalovaný konstatoval, že žalobce má v Rusku rodiče a že je pravidelně navštěvuje a že mu tam nic nehrozí, v České republice s nikým nevede společnou domácnost, ale nezohlednil, že první tři roky svého pobytu v České republice studoval na vysoké škole zřízené Ministerstvem školství podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, a to na Zemědělské univerzitě v Praze v českém jazyce, kde získal bakalářský titul. Po ukončení studia nastoupil do zaměstnání na základě udělené zaměstnanecké karty, žádost o prodloužení její platnosti podal včas a doložil veškeré požadované doklady, chtěl by pokračovat v magisterském studiu na Zemědělské univerzitě a nadále by rád pracoval v České republice, neboť zde bezplatně získal vzdělání a své znalosti by chtěl uplatnit ve prospěch českých firem. Dále odkázal na ust. § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalobce podotkl, že i když žalovaný nebyl oprávněn přezkoumávat rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, měl se s tímto řízením seznámit a na základě toho mohl dospět k závěru, že žalobce učinil všechny kroky, aby se na území České republiky nacházel legálně. Žalovaný podle názoru žalobce nesprávně vyhodnotil poměr mezi vztahem žalobce k České republice, tím, za jakým účelem na území pobýval a zda byl jeho pobyt zde prospěšný na jedné straně a porušením pobytového režimu na straně druhé. Žalobce dále uvedl, že mu žalovaný vytkl, že ihned po obdržení rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí ze dne 12. 11. 2018 č. j. OAM-21180-15/ZM-2018 nepodal žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

o vízum pro strpění, a namítl, že na pracovišti Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, odmítli takovou žádost přijmout, neboť k ní žalobce nepřiložil odvolání. Žalobce nebyl rozhodnut, zda odvolání podá či nikoli, proto využil lhůtu 30 dnů na rozmyšlení, odkázal na text odvolání. Zákon by měl podle žalobce upravovat přesněji postup v podobných případech. Žalobce navrhl, aby byla zrušena část napadeného rozhodnutí týkající se stanovené doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, s tím, že žalobce je pouze vyhoštěn.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém se k věci podrobně vyjádřil, a uvedl, že je přesvědčen o tom, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, neshledal žádné porušení zákonných ustanovení a navrhl žalobu zamítnout.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 24. 10. 2019 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 4. 2019 č. j. KRPA-156153-3/ČJ-2019-000022, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2019 č. j. 11 A 37/2019-22, kterým byl zamítnut návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 17. 4. 2019 č. j. KRPA-156153-12/ČJ-2019-000022-SV, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 17. 4. 2019 č. j. KRPA-156153-13/ČJ-2019-000022-SV, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 4. 2019 ev. č. ZS48292, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 4. 2019 č. j. KRPA-156153-17/ČJ-2019-000022-SV, odvolání žalobce ze dne 26. 4. 2019 a jeho doplnění ze dne 11. 5. 2019, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 13. 8. 2019 č. j. CPR-20797-3/ČJ-2019-930310-V240.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 17. 4. 2019 v 14:50 hod. byla vyslána policejní hlídka na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, Cigánkova 2, Praha 4, kde se měl nacházet žalobce, který na území České republiky pobýval nelegálně. Podle úředního záznamu OAMP byla cizinci zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vedená pod sp. zn. OAM-21180/ZM-2018. Žalobce podal proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, které bylo zamítnuto a nabylo právní moci dne 4. 2. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze a požádal o přiznání odkladného účinku, usnesením ze dne 11. 4. 2019 č. j. 11 A 37/2019-22 byla žádost žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě zamítnuta. Oznámením ze dne 17. 4. 2019 č. j. KRPA-156153-12/ČJ-2019-000022-SV bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Při svém výslechu před správním orgánem dne 17. 4. 2019 (protokol č. j. KRPA-156153-13/ČJ-2019-000022-SV) žalobce uvedl, že nežádá tlumočníka, rozumí dobře českému jazyku slovem i písmem, nevyužil práva na právního zástupce. Žalobce si byl vědom svého protiprávního jednání spočívajícího v neoprávněném pobytu na území České republiky a možných důsledků z něj plynoucích, proto se dobrovolně dostavil na OAMP. Do České republiky naposledy přicestoval dne 13. 2. 2019 letecky z Ruska, pobývá zde od roku 2012 na základě povolení k dlouhodobým pobytům za účelem studia a později práce. Žalobce se domníval, že podaná žaloba k Městskému soudu v Praze ve věci neprodloužení zaměstnanecké karty ho opravňuje k pobytu na území České republiky, dne 11. 4. 2019 bylo jeho právnímu zástupci doručeno usnesení tohoto soudu ze dne 11. 4. 2019 č. j. 11 A 37/2019-22, žalobce se o tom dozvěděl dne 15. 4. 2019 a dne 17. 4. 2019 se dostavil na OAMP k vyřešení svého pobytu. Jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu byla zamítnuta, neboť v pracovní smlouvě nebyla uvedena výše platu. Žalobce uvedl, že bydlí na adrese uvedené v záhlaví tohoto rozsudku, ve druhém patře činžovního domu, a to s přítelkyní, která je Ruska a v České republice má povolen dlouhodobý pobyt za účelem práce, žalobce jí nechce touto věcí zatěžovat, nechce, aby byla ustanovena jako další účastník řízení. Za nájem platí 14 700 Kč měsíčně, bydlí tam od června 2018, poštovní schránka je označena jeho jménem, adresu pobytu v České republice má nahlášenou. Na dotazy, zda se snažil svou situaci nějak řešit a proč nevycestoval z území České republiky, žalobce odpověděl, že nevěděl, že má vycestovat, čekal, jak bude rozhodnuto o podané žalobě. Žalobce dále správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že v České republice nepracuje, žije z úspor a z peněz, které mu zasílá jeho matka z Ruska, naposledy pracoval v Brně pro společnost Global Telesales s. r. o. Žalobce má sjednané pojištění. V České republice nepobývají žádní jeho příbuzní, jeho matka a sourozenci žijí v Rusku, žalobce tam byl naposledy v únoru 2018, pravidelně tam každý rok jezdí matku navštěvovat. V České republice žije s družkou, která je také občankou Ruské federace, na území České republiky má povolen dlouhodobý pobyt, žádné osoby, vůči nimž by měl vyživovací povinnost nebo by je měl v péči, zde nemá, v České republice ani v Evropské unii není osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, žalobce nesdílí domácnost s občanem České republiky nebo Evropské unie. Nemá zde žádné vazby, nevlastní tu žádný majetek. V Rusku bydlel se svou matkou, má se kam vrátit, ani v Rusku ale žádný majetek nevlastní. Žalobce prohlásil, že vycestuje dobrovolně. Na území České republiky nepáchal trestnou činnost, jeho zdravotní stav je dobrý. Překážku ve vycestování nemá, v Rusku mu nic nehrozí, na vycestování má peněžní prostředky. Žalobce uvedl, že rozuměl všem položeným otázkám, nežádal žádného doplnění, nepožadoval účast tlumočníka, tyto skutečnosti stvrdil svým podpisem. Správní orgán prvního stupně požádal Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, o závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince, v závazném stanovisku k možnosti vycestování cizince ze dne 17. 4. 2019 ev. č. ZS48292 bylo konstatováno, že vycestování žalobce do Ruska je možné. Žalobce byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit (záznam ze dne 17. 4. 2019 č. j. KRPA-156153-16/ČJ-2019-000022-SV). Následně bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 4. 2019 č. j. KRPA-156153-17/ČJ-2019-000022-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce podal dne 26. 4. 2019 odvolání, které dne 11. 5. 2019 doplnil. Žalobce popsal průběh správního řízení ve věci prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a své následné kroky. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2016 nabylo právní moci dne 4. 2. 2019, neobsahovalo žádné poučení, jak má žalobce postupovat ohledně další legalizace svého pobytu po dobu 30 dnů, po které se může rozhodovat, zda podá žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku. Žalobce byl informován o možnosti požádat o vízum podle ust. § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, k žádosti je třeba přiložit žalobu včetně návrhu na přiznání odkladného účinku, z čehož žalobce dovodil, že po dobu lhůty pro podání žaloby (30 dnů) se na území České republiky nachází legálně, což si potvrdil tím, že se v této době vrátil zpět z cesty mimo území Evropské unie, aniž by mu byly kladeny překážky. Poté, co žalobě nebyl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2019 č. j. 11 A 37/2019-22 přiznán odkladný účinek, dostavil žalobce na OAMP, kde požádal o výjezdní vízum, následně byl zadržen cizineckou policií. Podle žalobce mohla být celá záležitost vyřízena tím, že by mu OAMP udělil výjezdní vízum a žalobce by vycestoval. Pokud by věděl, že má věc řešit s cizineckou policií, dostavil by se tam, nebylo nutné jeho zadržení. Žalobce byl toho názoru, že správní orgán prvního stupně nesprávně vyhodnotil okolnosti případu a stanovil nepřiměřenou délku doby, po kterou nesmí cizinec vstoupit na území členských států Evropské unie. Žalobce poukázal na to, že při podání poslední žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty změnil zaměstnavatele, tento se ukázal jako neseriózní, podle žalobce jde o nespolehlivého zaměstnavatele dle ust. § 178f písm. e) zákona o pobytu cizinců. Měly být posuzovány další skutečnosti – využívání zákonných prostředků ke zvrácení zamítavého rozhodnutí OAMP, osobní poměry žalobce (studium na vysoké škole v České republice, vztah žalobce k České republice apod.). Žalobce souhlasil s uložením správního vyhoštění, avšak ne se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, požadoval pouhé uložení správního vyhoštění bez dalšího opatření. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 8. 2019 č. j. CPR-20797-3/ČJ-2019-930310-V240 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zkrátil na 6 měsíců.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
10. Podle ust. § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který podal žalobu proti rozhodnutí ministerstva, kterým byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu anebo byla zamítnuta žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o povolení k trvalému pobytu, za podmínky, že současně podal návrh na přiznání odkladného účinku této žaloby.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

11. Podle ust. § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, je *výjezdní příkaz doklad, který z moci úřední uděluje a) policie po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, b) ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občanu Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.*
12. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e. Platnost výjezdního příkazu zaniká vycestováním cizince z území.*
13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 7. 2019, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Městský soud v Praze v první řadě podotýká, že v tomto řízení není oprávněn přezkoumávat řízení, ve kterém bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019 zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 11. 2018 č. j. OAM-21180-15/ZM-2018. Proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, které nabylo právní moci dne 4. 2. 2019, podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, o které bylo rozhodnuto v jiném soudním řízení, a to rozsudkem ze dne 26. 8. 2019 č. j. 11 A 37/2019-38, kterým byla žaloba v dané věci zamítnuta.
16. Žalobce v podané žalobě vyslovil souhlas s uložením správního vyhoštění, neztotožnil se však se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 6 měsíců, tuto dobu považuje žalobce za nepřiměřenou z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
17. Městský soud v Praze uvádí, že žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zkrátil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na polovinu, tedy z jednoho roku na 6 měsíců, přičemž podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců lze danou dobu stanovit až na 3 roky. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, tak byla stanovena při

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

spodní hranici zákonem stanovené doby, jde o dobu trvání představující dvacet procent zákonem stanovené maximální délky doby správního vyhoštění.

18. Městský soud v Praze je toho názoru, že se žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně zabýval okolnostmi případu a přiměřeností uloženého opatření. Žalovaný nejprve konstatoval, že při splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezbyvá správnímu orgánu než dané opatření uložit. V řízení před správním orgánem bylo prokázáno, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně. Uvedené nezpochybňoval ani žalobce. Žalovaný dále poukázal na ust. § 50 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je správní orgán povinen udělit cizinci výjezdní příkaz z úřední povinnosti, což se v tomto případě nestalo, čímž byla snížena míra odpovědnosti žalobce za nevycestování a s ním související neoprávněný pobyt na území České republiky. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však vyplývá, že délku neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky stanovil ode dne 5. 2. 2019 (dne 4. 2. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty) do dne 17. 4. 2019, k čemuž přihlédl při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok. Žalovaný s ohledem na výše uvedené zohlednil skutečnost, že žalobci nebyl OAMP udělen výjezdní příkaz, nelze přičítat zcela k jeho tíži, délka neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky se mohla zkrátit o dobu stanovenou ve výjezdním příkazu (žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že výjezdní příkazy se vydávají až na dobu 30 dnů ode dne pravomocného ukončení pobytu), a proto snížil dobu správního vyhoštění na šest měsíců. Žalovaný zohlednil též to, že žalobce s policií spolupracoval, k řešení své pobytové situace se sám dostavil, na českém území studoval a následně pracoval v souladu s pobytovým oprávněním, jednalo se o první porušení právních předpisů z jeho strany. Žalovaný na druhou stranu uvedl, že nelze odhlédnout od toho, že se žalobce na OAMP dostavil až dne 17. 4. 2019, tedy poté, co žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců nebyl přiznán odkladný účinek, přestože si byl vědom, že pouze podaná žaloba ho k pobytu neopravňuje, a nepožádal o vydání víza za účelem strpění podle ust. § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o posouzení přiměřenosti uloženého opatření, žalovaný dále poukázal na to, že žalobce žil v České republice několik let, většinu svého života však strávil ve svém domovském státě, žalobce byl do české společnosti částečně integrován s ohledem na své studium zde, tento stupeň integrace však nebránil uložení správního vyhoštění, žalobce nepodnikl další kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky. Žalovaný vycházel také z toho, že žalobce je zdravý, v Rusku žije jeho matka a sourozenci, které pravidelně jezdí navštěvovat, v České republice žádné příbuzné nemá, nemá zde ani jiné vazby ani osobu, kvůli které by jeho vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný se vypořádal také se skutečností, že žalobce žije v České republice s přítelkyní, která je občankou Ruské federace a má zde povolen dlouhodobý pobyt za účelem práce – přítelkyně není na žalobci finančně závislá, její pobyt v České republice není trvalého charakteru, mohou se vídat v jejich domovském státě. K ekonomickým poměrům žalobce bylo uvedeno, že žije z úspor a peněz, které mu posílá matka, disponuje tedy finančními prostředky. Bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce nevlastní v České republice majetek, nemá zde žádné kulturní a sociální vazby, v Rusku se nachází jeho rodina, žalobce se tedy má kam vrátit, nehrozí mu tam žádné nebezpečí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

S odkazem na ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že doba správního vyhoštění v délce 6 měsíců je přiměřená.

19. Městský soud v Praze považuje hodnocení přiměřenosti uloženého opatření za dostatečné a ztotožňuje se s ním. Dobu správního vyhoštění v délce šesti měsíců nelze mít za zjevně nepřiměřenou okolnostem případu. Za rozhodné lze považovat následující skutečnosti – žalobce pobýval po nabytí právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019 na území České republiky neoprávněně, neučinil potřebné kroky k legalizaci svého pobytu, spoléhal se na to, že po dobu rozhodování o žalobě ve věci neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty je jeho pobyt zde oprávněný, aniž by taková úvaha žalobce odpovídala právní úpravě. Na druhou stranu žalobce se po nepřiznání odkladného účinku žalobě (řízení před Městským soudem v Praze vedené pod sp. zn. 11 A 37/2019) dostavil na OAMP, aby řešil svou situaci, OAMP mu po vydání zamítavého rozhodnutí ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019 neudělil výjezdní příkaz z moci úřední dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dle své výpovědi nemá v České republice takové vazby, pro které by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, ačkoli, jak konstatoval žalovaný, žalobce se částečně integroval do české společnosti, studoval zde, rozumí česky slovem i písmem. Žalovaný tedy zvážil i předchozí studium žalobce v České republice, přihlédl také k následnému zaměstnání žalobce v souladu s pobytovým oprávněním. Dále bylo vzato v potaz, že žalobce v České republice bydlí se svou přítelkyní, ta je však též občankou Ruské federace a na území České republiky žije na základě oprávnění k dlouhodobému pobytu, takže není vyloučeno, aby zůstali v kontaktu a vídali se v jejich domovském státě, nadto žalobce neuvedl, že by tento vztah měl být překážkou jeho vycestování. V Rusku žije matka a sourozenci žalobce, své vazby s rodinou a domovským státem žalobce udržuje, dle svých slov jednou za rok jezdí do Ruska navštěvovat svou matku, žalobce se má kam vrátit. Soud má za to, že z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný dostatečně zohlednil kritéria daná ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neshledal překážku pro rozhodnutí o správním vyhoštění dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze v této souvislosti odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2019 č. j. 13 A 44/2019-27, ve kterém se zabýval možností použití jiného opatření, než je správní vyhoštění: *„Při aplikaci § 119 odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo žalobci dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č.j. 8 Azs 262/2018-40). Taková situace však v nyní posuzované věci nenastala...“* Městský soud v Praze uzavírá, že uložení správního vyhoštění bylo namístě, což ostatně žalobce nerozporuje.
20. Městský soud v Praze dále dospěl k závěru, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce šesti měsíců, byla stanovena po pečlivém posouzení okolností případu a nelze ji považovat za nepřiměřenou. Městský soud v Praze shledal námitku nepřiměřenosti uloženého opatření nedůvodnou. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

181/2016-41, ve kterém se kasační soud zabýval charakterem soudního přezkumu doby správního vyhoštění a dospěl k závěru, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“ Zdejší soud opakuje, že neshledal, že by žalovaný překročil meze správního uvážení a že by byly dány důvody pro změnu stanovené doby správního vyhoštění tak, jak navrhuje žalobce.

21. K námitce žalobce, že by chtěl pokračovat v magisterském studiu, Městský soud v Praze uvádí, že žalobce dokončil bakalářská studia již v roce 2016, poté v České republice pracoval, ze správního spisu ani z podané žaloby neplyne, že by žalobce byl přijat k magisterskému studiu, žalobce nežádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území dle ust. § 42d zákona o pobytu cizinců, v roce 2018 podal žádost o prodloužení zaměstnanecké karty; po uplynutí doby správního vyhoštění v délce šesti měsíců žalobci nebrání nic v tom, aby se pokusil znovu získat oprávnění k pobytu v České republice a pokračoval ve studiu. Pokud jde o námitku žalobce, že se na něj vztahuje ust. § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, Městský soud podotýká, že tato otázka nebyla v daném řízení nikterak řešena, jeho vysokoškolské studium v České republice však není zpochybňováno, i přes své vzdělání na české vysoké škole však musí žalobce disponovat platným oprávněním k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců. Takové oprávnění však žalobce pozbyl. Městský soud v Praze ohledně přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 11. 2018 č. j. OAM-21180-15/ZM-2018, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty, odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2019 č. j. 11 A 37/2019-38. Městský soud v Praze dodává, že z žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný významnou měrou přihlédl k tomu, že po nabytí právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019 neudělil OAMP žalobci výjezdní příkaz z moci úřední dle ust. § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, s případem byl tedy obeznámen. Žalovaný zároveň nedospěl k závěru, že žalobce učinil veškeré kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky, jak bylo popsáno výše (srov. str. 6 rozhodnutí žalovaného). Městský soud v Praze z výše uvedených důvodů nepovažuje dané námitky žalobce za důvodné.
22. Jako důvodnou neposoudil soud ani námitku žalobce týkající se výtky žalovaného, že žalobce ihned po obdržení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019 nepodal žádost o vízum pro strpění. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl: „...*nicméně účastník řízení věděl, že by se měl dostavit na OAMP pro výjezdní příkaz, což dle jeho slov neučinil, protože dle něj je obecná praxe OAMP taková, že dobu na vycestování poskytuje minimální a tím by mu bylo znemožněno využít 30 dnů na podání žaloby. Účastník řízení tedy věděl, že by si měl dojít na OAMP pro výjezdní příkaz, což však neučinil a ani následně poté, co podal žalobu spolu s návrhem na přiznání odkladného*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

účinku, nepodal žádost o vízum strpění na území, aby jeho pobyt byl legalizován. Účastník řízení se tak do jisté míry svou pasivitou dostal do situace, kdy na území pobýval bez oprávnění k pobytu.“ Žalovaný tedy žalobci vytkl, že se nedostavil na OAMP pro výjezdní příkaz [zároveň poukázal na to, že ministerstvo je povinno vydat výjezdní příkaz z moci úřední dle ust. § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] a že nepodal žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle ust. § 33 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ale až poté, co podal žalobu spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku, neboť dle ust. § 34 písm. f) zákona o pobytu cizinců doklad o podání žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku této žaloby patří mezi náležitosti žádosti o vízum za účelem strpění pobytu. Městský soud v Praze dodává, že procesní strategie je věcí žalobce, žalobce nebyl po nabytí právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 1. 2019 č. j. MV-7178-4/SO-2019 oprávněn k pobytu na území České republiky (rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 2. 2019), žaloba proti takovému rozhodnutí nemá ze zákona odkladný účinek (zákon o pobytu cizinců přiznává v ust. § 172 odst. 3 odkladný účinek pouze žalobě proti rozhodnutí o vyhoštění), žalobci měl být udělen výjezdní příkaz podle ust. § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území, přičemž v době jeho platnosti je možné podat žádost podle ust. § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy žádost o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (ust. § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), a s tímto vědomím měl žalobce činit další kroky. Soud nepovažuje v tomto ohledu zákon o pobytu cizinců jakkoli nejasný.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. října 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.